

ALICE HART'IN
KAYIP
ÇİÇEKLERİ

Bu kitap hikâyelerinin deęerinden ve
gücünden Őüphe duyan kadınlara,

bana çiçek getirebilmek uğruna
her Őeyini veren anneme...

ve de Sam'e,
o olmasa ömür boyu kurduęum hayal
yazıya dökülmeyecekti.

İçindekiler

1. Karaalev orkidesi 11
2. Pazen çiçeği 22
3. Yapışkan ölmezotu 33
4. Mavi iğneyaştırı 46
5. Boyalı tüyçiçeği 53
6. Çizgili nanecalısı 67
7. Sarıcan 76
8. Vanilyazambağı 85
9. Moryasemin 99
10. Dikentopu 111
11. Derezambağı 124
12. Bailey akasyası 138
13. Bakırkupa 147
14. Dere okaliptüsü 165
15. Mavihanım orkidesi 174

16. Acı bezelye	189
17. Süslü banksiya	202
18. Turuncu ölmezotu	212
19. Sedefli tuzçalısı	223
20. Ballı grevilya	235
21. Çöl gelinciği	245
22. Kumul çalısı	258
23. Çöl mersini	267
24. Geniş yapraklı parakilya	281
25. Çölhuşu	295
26. Çinçalısı feneri	312
27. Mercan ağacı	326
28. Yeşil kuşçiçeği	343
29. Fırçakuyruk	354
30. Ateştopu ağacı	360

Damladı olağanüstü bir gözyaşı
Kapıdaki çarkifelekten.
O geliyor, kumrum, yârim;
O geliyor, ömrüm, yazgım;
Bağırıyor kızıl gül, “Yakında, yakında o;”
Ağlıyor beyaz gül, “Gecikti, gecikti o;”
Dinliyor hezaren, “Duydum, duydum;”
Ve fısıldıyor zambak, “Bekliyorum.”

Alfred Lord Tennyson

Karaalev orkidesi

Anlamı: **Sahip olma arzusu**

Pyrorchis nigricans | Batı Avustralya

*Çiçek açabilmesi için ateşle temas etmesi gerekir.
Uzun süre uyumuş soğanlarından da filiz verebilir.
Soluk renkli yapraklarında koyu kırmızı damarlar vardır.
Çiçek açtıktan sonra yanmış gibi kararır.*

Dokuz yaşındaki Alice Hart, yolun başındaki ahşap kaplama evin penceresi önünde masasına oturmuş, babasını nasıl ateşe verebileceğini hayal ediyordu.

Babasının okaliptüs ağacından yaptığı masada, kütüphaneden alınmış bir kitap açıktı. Dünyanın dört bir köşesinde çıkmış yangınlara dair efsanelerle dolu bir kitap. Pasifik'ten tuz kokan kuzeydoğu rüzgârı esse de Alice duman, toprak ve yanık tüy kokusu alıyordu. Fısıldayarak okudu:

Alevler Anka kuşunu sarmalar, onu yakıp kül eder ve Anka kuşu küllerinden yeniden, yeni baştan, yepyeni doğar; aslında aynıdır fakat bir o kadar da farklıdır.

Alice, küllerinden doğan Anka kuşu resminde parmağını gezdiriyordu. Tüyleri gümüşü bir ışıltı saçıyordu; kanatlarını iki yana açmış, haykırmadan önce başını geriye atmıştı. Alice sanki altın sarısı ve kırmızı turuncu alevler tenini alazlayabilmiş gibi elini çekiverdi. Pencereden aniden giren esinti, yosun kokusunu beraberinde getirmişti; annesinin bahçesindeki ziller kuvvetlenen rüzgârın habercisiydi.

Masasının üstünden uzanarak pencereyi itip aralık bıraktı. Kitabı kenara koyarken resmi inceledi ve saatler önce kızarttığı ekmeklerin durduğu tabağa uzandı. Tereyağlı ekmeklerden birini ısırp soğuk dilimi ağır ağır çiğnedi. Babası alevlerin içinde tutuşup kavrusa nasıl olurdu? Tüm canavarları yanıp kül olsa, geriye kalan iyiliği küllerinden doğsa, alevler onu yenileyip kimi zaman olduğu adama yeniden, yeni baştan dönüştürse... Hikâye yazabilsin diye ona elleriyle bir masa yapan adama.

Alice gözlerini kapadı, açık pencereden duyduğu kıyıya vuran dalga seslerinin, kükrecesine yanan bir yangın olduğunu hayal etti bir an. Babasını içine itse, alevler kitaptaki Anka kuşu gibi onu da sarmalar mıydı? Bir de bakmış, babası kötü bir rüyadan uyanmışçasına başını sallayarak dışarı çıkmış, ona kollarını açmış, *Merhaba tavşanım benim*, diyor. Kim bilir belki dudaklarında bir ıslık, elleri ceplerinde, gözlerinin içi gülüyor. Belki Alice babasının mavi gözlerinin öfkeden karardığını ya da betinin benzinin kireç kesildiğini, dudaklarının kenarlarında solgun suratı kadar beyaz, köpüklü salyalar biriktiğini görmezdi bir daha. Rüzgârın hangi yönden estiğini anlamaya, kütüphaneden kitap seçmeye veya masasında yazı yazmaya odaklanabilirdi sadece. Babası alevlerden tekrar doğduğunda, annesinin gebe bedenini yumuşacık sarardı hep; Alice'e dokunan elleri hep nazik ve korumacı olurdu. Her şeyden önemlisi, doğduğunda bebeği özenle tutar ve Alice, gözüne bir damla uyku girmeden, ailesini nasıl koruyacağını düşünmezdi.

Kitabı kapadı. Tok gümbürtü ahşap masayı titretip yatak odası duvarlarında yankılandı. Masasının önündeki iki büyük pencere, annesinin mide bulantılarına yenik düşene kadar bakıp büyüttüğü çeşit çeşit eğreltiotlarına ve süs bitkilerine açılyordu. Daha o sabah annesi kangurupençesi tohumlarını saksılara ekerken eğreltiotlarının arasında iki büklüm öğürmeye başlamıştı. Masasında kitap okuyan Alice, annesinin öğürtülerini duyduğu gibi pencereden apar topar atlayıp eğreltiotlarının arasına yuvarlanmıştı. Ne yapması gerektiğini bilemediğinden annesinin elini sıkı sıkı tutmuştu.

Annesi öksürerek, “İyiyim ben,” demiş ve Alice’in elini sıkıp bırakmıştı. “Sabah bulantısı tatlım, merak etme.” Biraz hava almak için başını geriye atınca kumral saçlarının arasından yeni bir çürük görünmüştü; kulağının arkasındaki hassas derideki yarayı, şafak vakti denizi kadar mor bir iz çevreliyordu. Alice gözlerini nasıl kaçıracağını bilememişti.

“Tatlım,” demişti annesi, ayağa kalkarken hayıflanırcasına. “Mutfakta önüme bakmıyordum, ayağım takıldı, düştüm. Bebek yüzünden başım dönüyor bazen.” Bir elini karnına koyup ötekiyle elbisesinden toprakları silkelemişti. Alice annesinin ağırlığıyla ezilen taze eğreltiotlarına bakıyordu.

Annesiyle babası bir süre sonra evden çıkmıştı. Alice, babasının kamyonetinin ardından yükselen toz bulutu mavi sabaha karışana dek kapıda durmuştu. Bebeği muayene ettirmek için kasabaya gidiyorlardı yine; kamyonette iki koltuk vardı. *Uslu dur tatlım*, demişti annesi yalvarırcasına, yanağına minik bir öpücük kondururken. Yasemin ve korku kokuyordu.

Alice bir dilim ekmeğe daha alıp dişlerinin arasında tutarken çantasına elini attı. Annesine ortaokul sınavına hazırlanacağına söz vermişti fakat uzaktan eğitim veren okulun gönderdiği sınav hazırlık testi masada öylece duruyordu. Çantasından bir kitap çıkarıp ismini okuyunca ağzı açık kaldı. Sınav aklından çıkıverdi.

Yaklaşan fırtınanın loşluğunda *Yeni Başlayanlar İçin Yangın* kitabının kabartmalı kapağı âdeta canlı bir varlık gibi ışıltılı. Metalik bir alev gibi parlıyordu. Alice’in midesinde tehlikeli ve heyecan dolu bir his peyda oldu. Avuç içleri soğuk soğuk terlemişti. Parmağını tam kitabın köşesine götürecekti ki arkasından Toby’nin tasmaındaki künye, sanki Alice’in gergin sinirleri tarafından büyüyle yoktan var edilmiş gibi şingirdayıverdi. Toby, Alice’in bacağını dürtünce teninde ıslak bir iz bıraktı. Kafasını dağıttığı için rahatlayan Alice, Toby zarifçe otururken gülümsedi. Kızarmış ekmeğini ona uzattı, Toby de dişleriyle ucundan yakalayıp bir adım geri attıktan sonra dilimi kurt gibi mideye indirdi. Alice’in ayaklarına salyası damladı.

“Tobes iğrençsin,” dedi Alice, kafasını okşarken. Başparmağını kaldırıp sağa sola salladı. Toby aynı şekilde karşılık vererek kuyruğunu yere sürttü. Patisini kaldırıp Alice’in bacağına koydu. Alice’in babasının hediye ettiği Toby, en yakın arkadaşıydı. Yavruyken masanın altından babasının bacağına biraz fazla kemirince çamaşır makinesine doğru tekmelenmişti. Babası veterinerine gitmelerine izin vermediği için Toby o günden beri sağırdı. Alice köpeğin duyamadığını fark edince Toby’yle kullanabilecekleri, el işaretlerine dayanan ortak bir gizli dil yaratmaya koyulmuştu. Ona aferin diyebilmek için başparmağını salladı tekrar. Toby, suratını baştan aşağı yalayınca Alice kahkaha attı ve tiksiniymiş gibi yanağını sildi. Toby birkaç kez etrafında döndü ve pat diye ayağının dibine çöktü. Artık ufak değildi, çoban köpeğinden çok gri gözlü bir kurda benziyordu. Alice çıplak ayak parmaklarını uzun kürküne sokup kıvırdı. Onun varlığıyla cesaret bulup *Yeni Başlayanlar İçin Yangın’ın* kapağını açtı ve ilk sayfadan kendini kaptırdı.

Eskiden, Almanya ve Danimarka gibi uzak diyarlarda insanlar eskiyi yakıp kül ederek yeniyi davet etmek, bir sonraki döngünün; bir mevsimin, bir ölümün, bir yaşamın veya bir aşkın başlangıcını selamlamak için ateşten faydalanırdı. Hatta bazıları bir şeyin bitişini ve yeni bir başlangıcı temsilen çalı çırpıdan hazırladıkları devasa figürleri ateşe verir, mucizelere göz kırpardı.

Alice arkasına yaslandı. Gözleri yapış yapış olmuş yanıyordu. Ellerini sayfalara, alev almış hasır adam fotoğrafına bastırdı. Kendi yakacağı ateş ne gibi mucizelere davetiye çıkarırdı acaba? Öncelikle, evlerinde bir daha asla bir şeylerin kırılma sesi duyulmazdı. Korkunun ekşi kokusu havayı doldurmazdı. Alice, yanlış küreği kullandı diye cezalandırılmadan sebze bahçesiyle ilgilenebilirdi. Bisiklete binmeyi öğrenebilirdi, hem de dengesini tutturamadığı için babasının hiddet dolu yumruğu, kafa derisinden saçlarını sökmeden. Okuması gereken işaretler sadece gökyüzünde olurdu; babasının suratından geçen, canavar mı yoksa

okaliptüs ağacını yazı masasına dönüştüren adam mı olduğunu anlatan gölgeler ve bulutlar olmazdı.

Masa, Alice'i denize atıp kıyıya tek başına yüzmeye terk ettiği günün ertesinde ortaya çıkmıştı. O gece babası, ahşap kulübesine girip kaybolmuş, iki gün boyunca dışarı çıkmamıştı. Çıktığında boyu boyundan uzun, dikdörtgen bir masanın ağırlığı altında âdeta eziliyordu. Alice'in annesine yeni bir eğreltiotu serası kurmak için sakladığı soluk renkli okaliptüs kalaslarından yapmıştı. Masayı pencere pervazının altındaki duvara sabitlerken Alice yatak odasının köşesinde ne yapacağını bilemeden durmuştu. Oda ahşap ve verniğin mest eden kokularıyla dolmuştu. Babası masanın pirinç menteşeli kapağını açmış; kâğıtlar, kalemler ve kitaplarla doldurulmaya hazır dar bölmeyi göstermişti. Hatta kapağı açık tutsun diye okaliptüs dalından bir ayak yapmıştı; böylece Alice içini karıştırırken iki elini kullanabilecekti.

"Kasabaya indiğimde istediğin her tür kalemle boyayı da alacağım, tavşanım benim."

Alice kollarını boynuna dolamıştı. Babası sabun, ter ve terebentin kokuyordu.

"Benim minik kuşum." Kirli sakalı yanağına sürtüyordu. Alice'in diline cila gibi kelimeler dolanmıştı: *Hâlâ içeride bir yerde olduğumu biliyordum. Gitme. Lütfen rüzgârlar başka yönden esmesin.* Ancak, "Teşekkür ederim," olmuştu tek söyleyebildiği.

Gözleri, açık kitaba takıldı tekrar.

Tutuşma ve yanmanın gerçekleşebilmesi için sürtünme, yakıt ve oksijen gerekir.

Başını kaldırıp bahçeye baktı. Görünmez kuvvetiyle rüzgâr, eğreltiotu saksılarının kancalarını itip çekiyordu. Pencerenin altındaki ince aralıkta uğulduyordu. Alice derin nefesler alıp ciğerlerini doldurdu, yavaş yavaş boşalttı. *Tutuşma ve yanmanın gerçekleşebilmesi için sürtünme, yakıt ve oksijen gerekir.* Annesinin bahçesinin yeşil kalbine bakarken ne yapması gerektiğini biliyordu.

Doğudan gelen fırtına, gökyüzüne karanlık perdeler çekmeye başlarken Alice arka kapının önünde rüzgârlığını giyyordu. Yanında dolanıp duran Toby'nin gür tüyelerine parmaklarını daldırdı. Toby inilдейip burnunu karnına soktu. Kulakları yaktı. Dışarıda rüzgâr, annesinin beyaz güllerini yaprak yaprak koparıp kuyrukluyıldızlar gibi bahçeye dağıtıyordu. İleride, arazilerinin en ucunda, babasının kilitli kulübesi karanlık kütleyle dimdikti. Alice ceketinin ceplerini yoklayıp anahtarı buldu. Bir saniye durup cesaret topladıktan sonra arka kapıyı açtı, Toby'yle evden koşarak rüzgârın kollarına atıldı.

Kulübeye girmesi yasak olabilirdi ancak babasının ahşap barakasında neler olduğunu hayal etmesine engel yoktu. Genelde babası, yaptığı korkunç şeylerden sonra kulübesinde kalırdı. Fakat çıktığında hep daha iyi olurdu. Sanki duvarlarının arasında büyümlü bir ayna veya asa varmış gibi, Alice kulübenin bir tür dönüşüm büyümlü yapabildiğine karar vermişti. Bir keresinde, daha küçükken, kulübede ne olduğunu sormaya cesaret edebilmişti. Babası cevap vermemişti fakat Alice, masayı yaptıktan sonra anlamıştı. Kütüphaneden aldığı kitaplarda simyayla ilgili bilgiler okumuştı; samandan altın eğiren *Değirmencinin Kızı* masalını da biliyordu. Babası, kulübesinde samandan altın iplik eğiriyordu.

Koşarken bacakları ve ciğeri yanıyordu. Toby gökyüzüne havlarken şimşek çakınca, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırdı. Kulübe kapısına varınca Alice cebinden anahtarı çıkarıp asma kilide soktu. Anahtar dönmedi. Rüzgâr Alice'in yüzünü ısıyor, itip devirmeye çalışıyordu. Onu ayakta tutan tek şey, yanındaki Toby'nin sıcak bedeniydi. Tekrar denedi. Anahtarı itip kanırtırcasına çevirmekten avucu acıyordu. Kilit dönmedi. Alice'in panikten etrafı bulanık görmeye başladı. Anahtarı bırakıp gözlerini sildi, yüzüne düşen saçları çekti. Tekrar denedi. Bu sefer anahtar öyle rahat döndü ki kilit yağlanmıştı sanki. Asma kilidi koparırcasına çekti, kulpa asıldı ve ardında Toby'yle paldır

küldür içeri daldı. Rüzgâr kapıyı arkalarından güm diye çarpıp kapadı.

Penceresiz kulübe zifiri karanlıktı. Toby hırladı. Alice onu rahatlatmak için karanlıkta elini uzattı. Damarlarında akan kanın sesi ve fırtınanın hiddetli uğultusu sağır ediciydi. Kulübenin yanındaki ateştağacının tohumları, çatıda teneke terlikler tepiniyormuş gibi patır patır tepelerine yağıyordu.

Havada gazyağının kekremesi kokusu vardı. Alice tezgâhtaki lambaya eli değene dek etrafı yokladı. Şeklini biliyordu; evde annesinin böyle bir lambası vardı. Yanında bir kutu kibrit buldu. Zihninde öfkeli bir ses haykırıyordu. *Burada ne işin var! Burada ne işin var senin!* İrkildi fakat yine de kibrit kutusunu açtı. Kibrit ucunu el yordamıyla buldu, kutunun pürüzlü kenarına sürttü ve çabucak parlayıp sönen bir ateş etrafı aydınlatırken kükürt kokusu aldı. Kibriti gaz lambasının fitiline tutup cam bölmesini alt kısma döndürerek taktı. Işık babasının atölye tezgâhına yayıldı. Önünde küçük bir çekmece aralık duruyordu. Titreyen eliyle çekmeceyi açtı. İçinde bir fotoğraf ve tam göremediği bir şey daha vardı. Fotoğrafı eline aldı. Kenarları sararıp solmuştu fakat resim belli oluyordu: Sarmaşıkların sardığı muazzam, görkemli bir ev. Çekmedeki diğer nesneyi görmek için tekrar uzandı. Parmaklarına yumuşak bir şey değdi. Işığa doğru çektiği, soluk bir kurdeleyle bağlı bir tutam siyah saç.

Kulübenin kapısını sert bir esinti tangırdattı. Alice saç ve fotoğrafı bıraktığı gibi arkasına döndü. Kimse yoktu. Rüzgârdı sadece. Kalbi yeni yeni yavaşlamaya başlamıştı ki Toby saldırıcağı gibi eğilip hırladı. Tir tir titreyen Alice babasının kulübesini daha iyi aydınlatılabilmek için lambayı havaya kaldırdı. Ağzı açık kaldı; bacakları pelteye dönmüştü.

Minyatürden gerçek boyutlusuna dek onlarca ahşap heykel çevrelemişti her yanını. Hep aynı iki figür vardı; biri, farklı pozlarda tasvir edilmiş yaşlıca bir kadındı: okaliptüs yaprağı kokuyor, saksılı bitkileri inceliyor, bir kolu gözünün üstünde uzanıyor, ötekiyle yukarıyı işaret ediyor, Alice'in bilmediği çiçeklerle

dolu eteğini tutuyordu. Ötekiler bir kızın heykelleriydi: Kitap okuyan, masada yazı yazan, karahindiba tohumlarını üfleyen bir kız. Alice babasının oymalarında kendisini görünce başı döndü.

Kadın ve kızın çeşit çeşit hâli kulübeyi dolduruyor, tezgâhın etrafını sarıyordu. Alice yavaş ve derin nefesler alıp kalp atışlarını dinledi. *Buradayım*, diyordu. *Buradayım*. Ateş bir şeyi başka şeye dönüştüren bir büyüye, kelimeler de pekâlâ öyleydi. Alice sözcüklerin –hele ki tekrarlandıklarında– sahip olabileceği tılsımı anlayabilecek kadar çok şey okumuştur. Bir söz yeterince tekrarlandı mı gerçekleşirdi. Alice kalbinde atan büyüye kulak verdi.

Buradayım.

Buradayım.

Buradayım.

Ahşap figürleri inceleyerek yavaş yavaş döndü. Bir keresinde, krallığında nice düşman edinip kendisini kil ve taştan bir savaşçı ordusuyla çevrelemek zorunda kalan kötü bir krala dair bir hikâyeye okumuştur. Ancak ne kil deriydi ne de taş kandı, yürekti. Sonunda kralın, kendini köylülerden korumak için kurduğu ordu o uyurken ona karşı kullanılmıştı. Okuduğu kelimeleri hatırlarken sırtı ürperdi. *Tutuşma ve yanmanın gerçekleşebilmesi için sürütünme, yakıt ve oksijen gerekir.*

“Hadi, Tobes,” dedi aceleyle; önce bir, sonra bir başka ahşap figüre elini atarken. Heykellerden birini taklit ederek tişörtünü, bulabildiği en küçük heykelcikleri taşımak için sepet gibi kullandı. Toby huysuzlanıyordu. Alice’in kalbi güm güm atıyordu. Kulübede o kadar çok heykel vardı ki babası en ufaklarından birkaçının kaybolduğunu anlamazdı herhalde. Ateş yakma denemeleri için harika bir yakıt olacaktı.

Alice o günü, hayatını geri dönülmez şekilde değiştiren gün olarak hatırlayacaktı daima, ancak anlaması yirmi yılını alacaktı: Hayat ileriye dönük yaşanır ancak geriye dönük algılanır. Tam ortasında dururken manzarayı görmek mümkün değildir.

Alice'in babası kamyoneti garaj yoluna çekerken sessizce direksiyonu sıkıyordu. Karısı tek eliyle, suratındaki kırmızı şişliği tutuyordu. Ötekiyle karnını kavramış, yolcu kapısına dayanıyordu. Karısının, doktorun koluna nasıl dokunduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Doktorun ifadesini görmüştü. Ayan beyan görmüştü. Sağ gözü seyirdi. Muayeneden sonra ayağa kalkarken karısının başı dönmüştü; kendisi, doktor randevusunu kaçırmak istemediğinden kahvaltı için bir yerde durmamıştı. Kadın toparlanmaya çalışmıştı. Doktor yardım etmişti.

Alice'in babası elini sıkıp gevşetti. Parmak boğumları hâlâ acıyordu. Kendi içine büzüşmüş, aralarında bir uçurum açan karısına baktı göz ucuyla. Ona uzanmak, davranışlarına biraz daha çekidüzen vermesi, onu kışkırtmaması gerektiğini açıklamak istiyordu. Çiçeklerin diliyle konuşsa anlardı belki. Çatallı güneşgülü, *ihmal edilirse ölürüm*. Avustralya sıracao tu, *şifa ve tesselli*. Gelin çalısı, *istikrar*. Fakat karısına yıllardır çiçek vermekten kaçınıyordu; Thornfield'dan ayrıldıklarından beri.

Kadın bugün ona yardımcı olmamıştı. Evden çıkmadan kahvaltı hazırlayacak vakit bulması gerekirdi; o zaman başı dönmeydi ve Alice'in babası da onun doktora yapışırçasına tuttuğuna şahit olmazdı. Kasabaya her gittiklerinde, doktorlarla hemşirelerin ellerini kollarını karısının orasına burasına sokması yüzünden ne kadar zorlandığını, karısı gayet iyi biliyordu. Ne bu hamileliğinde ne Alice'e gebeyken herhangi bir doktor randevusu sorunsuz geçmişti. Karısının istisnasız her seferinde onu desteklemekten âciz olması kendi kabahati miydi?

"Geldik," dedi motoru kapayıp el frenini çekerken. Karısı elini yüzünden çekip kapı koluna uzandı. Bir kez açmaya çalıştı, açamayınca bekledi. Adamın sinirleri tepesine çıktı. Karısı ağzını açmayacak mıydı? Merkezi kilidi açınca kadının dönüp minnettar, hatta pişmanlık dolu bir gülümsemeye ona bakmasını bek-

ledi. Fakat o, kümeden kaçan bir tavuk kadar hızla kamyonetten iniverdi. Karısının ismini haykırarak dışarı çıktığı anda fırtına sesini kesiverdi. Kamçılarcasına esen şiddetli rüzgâra karşı yüzünü buruşturup derdini anlatmaya kararlı adımlarla karısının peşinden gitti. Eve yaklaşırken gözüne bir şey takıldı.

Kulübe kapısı açıldı. Kilit, kapı mandalından sarkıyordu. Bir an eşikte kızının kırmızı rüzgârlığını gördü.

Artık tişörtüne daha fazla heykelcik sığmaz olunca Alice kulübeden aceleyle kasvetli havaya çıktı. Gök gürültüsü gökyüzünü çatırdattı. Ses o kadar yüksekti ki Alice heykelcikleri düşürüp kulübe kapısına yaslandı. Toby, ensesindeki tüyler diken diken olurken korkudan sindi. Alice onu rahatlatmak için elini uzatıp ayağa kalktığı anda rüzgâr olanca kuvvetiyle çarpıp onu sendeletti. Heykelcikleri unutan Alice, Toby'ye bir el işareti yaptı ve eve koştu. Neredeyse arka kapıya varmışlardı ki yere inen bir oka benzeyen yıldırım, kara bulutları gümüşü parçalara ayırdı. Alice donakaldı. Çakan beyaz ışıktaki onu görmüştü. Babası, kolları iki yanında, ellerini yumruk yapmış, kapı eşliğinde duruyordu. Gözlerindeki karanlığı görmek için daha fazla ışığa ya da yakınında olmasına gerek yoktu.

Alice yönünü değiştirip evin duvarı boyunca koşmaya başladı. Babasının onu görüp görmediğini bilmiyordu. Annesinin eğreltiotu bahçesindeki yeşil yaprakların arasında koşarken aklına korkunç bir düşünce takıldı: Babasının kulübesindeki gaz lambası. Ahşap kulübesindeki. Alice onu söndürmeyi unutmuştu.

Pencere pervazına tutunup yukarı, masasına çıktı, dönüp Toby'yi de yanına çekti. Tünedikleri yerde nefes nefese durdular. Toby yüzünü yaladı, Alice akli başka yerde, onu okşadı. Duman kokusu mu alıyordu? Damarlarına dehşet hissi yayılıyordu. Masadan atlayıp kitaplarını topladığı gibi çantasına tıktı, onu da dolabın en dibine itti. Rüzgârlığını üstünden çıkarıp dolaba at-

tıktan sonra penceresini kapadı. *Kulübene birisi girmiş olmalı, baba. Ben evde sizin dönmenizi bekliyordum.*

Babasının odaya girdiğini duymadı. Ondan kaçabilecek kadar hızlı değildi. Son gördüğü Toby'nin, gözlerinde korkuyla dişlerini gösterdiğiydi. Duman, toprak ve yanık tüy kokusu vardı. Suratından yayılan ıstırap dolu yanma hissi, Alice'i karanlığa çekiyordu.